

'แรงงาน' ต้องการ ขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ ขึ้นจริงเท่าเดิมมา3ปี ไม่กังวลถูกเลิกจ้าง

วันที่ 30 เมษายน ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ได้เปิดเผยผลสำรวจความคิดเห็นเรื่อง "ผ่าน 3 ปี
▶▶▶ ต่อ : แรงงาน - หน้า 11

แรงงาน

นโยบายค่าแรงขั้นต่ำ 300 บาท ชีวิตแรงงานวันนี้เป็นอย่างไร" เนื่องในโอกาสวันแรงงานแห่งชาติ 1 พฤษภาคม โดยเก็บข้อมูลจากแรงงานที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปในเขตกทม.และปริมณฑล จำนวน 1,127 คน ผลปรากฏว่า ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่ร้อยละ 73.6 ไม่ได้มีภูมิลำเนาอยู่ใน กทม. และปริมณฑล ซึ่งแม้จะมีการกำหนดค่าแรงขั้นต่ำวันละ 300 บาททั่วประเทศ แต่ไม่ได้กลับไปทำงานที่ภูมิลำเนาเนื่องจากมีงานให้เลือกน้อย การทำงานในกทม.และปริมณฑลได้สวัสดิการที่ดีกว่า ที่ภูมิลำเนามีการเปิดรับคนเข้าทำงานน้อยกว่า บางแห่งได้ค่าแรงต่ำกว่า 300 บาท และหางานที่ตรงกับทักษะไม่ได้

ขณะที่ร้อยละ 65.7 ไม่ได้รู้สึกกังวลต่อการถูกแย่งงานจากแรงงานต่างด้าว ภายหลังจากการเปิดประชาคมอาเซียน เนื่องจากเชื่อว่าแรงงานไทยมีทักษะฝีมือที่ดีกว่า นอกจากนี้ร้อยละ 89.3 เห็นว่า ควรขึ้นค่าแรงขั้นต่ำเนื่องจากไม่มีการปรับค่าแรงขึ้นต่ำเป็นเวลา 3 ปี ภายหลังจากการปรับค่าแรงครั้งเป็นวันละ 300 บาท โดยร้อยละ 67.0 มีความกังวลค่อนข้างน้อยถึงน้อยที่สุดว่าจะมีความเสี่ยงต่อการตกงาน หากมี

การปรับค่าแรงขั้นต่ำมากกว่า 300 บาท วันเดียวกัน ศ.ดร.ศรีศักดิ์ จามรมาน ประธานกรรมการอาวุโส สำนักวิจัยสยามเทคโนโลยีอินเตอร์เนตโพลด์ วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม ระดับอุดมศึกษา แถลงผลการสำรวจพฤติกรรมและความคิดเห็นต่อภาระค่าใช้จ่ายของผู้ใช้แรงงานไทยในเขต กทม. และปริมณฑล

โดย ศ.ดร.ศรีศักดิ์กล่าวว่า หนึ่งในปัญหาสำคัญของผู้ใช้แรงงานในประเทศไทย คือ ภาระค่าใช้จ่ายส่วนตัวซึ่งมีแนวโน้มจะสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง อันเป็นผลจากปัญหาเศรษฐกิจ เช่น บ้าน/ที่อยู่อาศัย ยานพาหนะ เป็นต้น รวมทั้งยังมีปัญหาภาระค่าใช้จ่ายจากนอกระบบที่ผู้ใช้แรงงานส่วนหนึ่งไปกู้ยืมมา ขณะที่ผู้ใช้แรงงานบางส่วนมีปัญหาภาระค่าใช้จ่ายอันเกิดจากการใช้เงินเกินตัว

ทั้งนี้ผลการสำรวจชี้ว่า ภาระค่าใช้จ่ายแต่ละเดือนนอกเหนือจากค่าสินค้าอุปโภค/บริโภคประจำวันมากที่สุด 5 อันดับคือ ค่าไฟฟ้าคิดเป็นร้อยละ 92.18 ค่าโทรศัพท์คิดเป็นร้อยละ 90.69 ค่าน้ำประปาคิดเป็นร้อยละ 89.46 ค่าเดินทางโดยระบบขนส่งสาธารณะคิดเป็นร้อยละ 84.36 และค่าเช่าที่พักอาศัยคิดเป็นร้อยละ 81.37 โดยมีภาระชำระเงินผ่อนมากที่สุด 3 อันดับได้แก่ ที่อยู่อาศัย ร้อยละ 83.74 ยานพาหนะ ร้อยละ 81.28 และของใช้ภายในบ้าน ร้อยละ 78.56 ขณะที่กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 74.52 ระบุว่า มีภาระเงินผ่อนอุปกรณ์สื่อสาร/อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเพียงร้อยละ 5.8 ที่ไม่มีภาระเงินผ่อนใดเลย

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 43.94 ระบุว่าไม่เคยมีภาระต้องชำระหนี้เงินกู้นอกระบบเลย ขณะที่กลุ่มตัวอย่างเกือบหนึ่งในสามหรือคิดเป็นร้อยละ 30.14 ยอมรับตนเองมีภาระหนี้เงินกู้นอกระบบและปัจจุบันยังต้องชำระอยู่ ส่วนกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 25.92

ระบุว่าตนเองเคยมีแต่ปัจจุบันไม่ต้องชำระแล้ว

เมื่อเปรียบเทียบภาระค่าใช้จ่ายในปัจจุบันกับในปีที่ผ่านมา กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหรือร้อยละ 56.94 ยอมรับว่าปัจจุบันมีภาระค่าใช้จ่ายในสินค้าอุปโภค/บริโภคประจำวันสูงกว่าในปีที่ผ่านมา ขณะที่กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 30.49 ระบุว่า มีภาระค่าใช้จ่ายเท่าเดิม ส่วนกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 12.57 ระบุว่า มีภาระค่าใช้จ่ายลดลง แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งซึ่งคิดเป็นร้อยละ 53.08 ระบุว่าในปัจจุบันตนเองยังคงซื้อสินค้าอุปโภค/บริโภคในจำนวนที่เท่าเดิมเมื่อเทียบกับในปีที่ผ่านมา ขณะที่กลุ่มตัวอย่างประมาณหนึ่งในสามหรือคิดเป็นร้อยละ 33.3 ยอมรับว่าตนเองซื้อในจำนวนที่ลดลง ส่วนกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 13.62 ระบุว่าตนเองซื้อในจำนวนที่เพิ่มขึ้น ขณะเดียวกันกลุ่มตัวอย่างเกือบสามในสี่หรือคิดเป็นร้อยละ 73.55 เชื่อว่าหากมีการเพิ่มอัตราเงินเดือน/ค่าจ้างขั้นต่ำจะส่งผลให้ราคาสินค้าอุปโภค/บริโภคเพิ่มสูงขึ้น

ด้านความคิดเห็นต่อการเปลี่ยนแปลงของราคาค่าไฟฟ้า ค่าน้ำประปา ค่าน้ำมัน ค่าบริการขนส่งสาธารณะ กับพฤติกรรมการใช้สิ่งเหล่านี้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 47.54 ระบุว่า การเพิ่มขึ้นราคาดังกล่าวมีส่วนทำให้มีการประหยัดน้ำและไฟเพิ่มขึ้น ขณะที่กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 43.06 ยอมรับว่าไม่มี และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 9.4 ไม่แน่ใจ อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 48.07 มีความคิดเห็นว่า การขึ้นภาษี/ราคาสินค้าฟุ่มเฟือยที่ไม่สำคัญหรือจำเป็นต่อการดำรงชีวิต จะไม่มีส่วนทำให้ผู้คนใช้สินค้าเหล่านั้นน้อยลงได้จริง